

Pienten kansojen tulevaisuus

Kirj. M. Hahl

Muutamia eriäviä mielipiteitä

Nykyisen sodan kautta on kysymys pienien kansojen tulevaisuudesta tullut taaskin päiväjärjestykseen. Pikkuporvarillisista eduista lähtevät itsenäisyysajatuksukset ovat synnyttäneet lukuisia yhdistyksiä, jotka tässäkin maassa ajavat pienien kansojen itsenäisyysasiaa mitä useammanlaatuilla keinoilla, jotka kuitenkin kaikki ovat siinä yhtä, että ne lopputuloksenaan edustavat pikkuporvarillista maailmankatsomusta ja pikkuporvarillisia etuja.

Emme ryhdy käsittelemään niitä lukuisia ja kirjavia keinoja, joilla tuota itsenäisyysasiaa ajetaan, kaivoamme ainoastaan itse pääkysymyksiin. Sellaisia kysymyksiä ovat: voidaanko pienien kansojen itsenäisyys säilyttää ja olisiko sen säilyttäminen todellakin edistystä?

Edellisiin kysymyksiin vastaaminen vastaa myöskin kysymyksen, missä määrin kannattaa pienien kansojen itsenäisyyden puolesta taistella.

Jos käsittelemme kahta pääkysymystä hieman laajempien periaatteiden valossa kuin mitä pikkuporvarillisuus sallisi, vastaus tulee kuulumaan:

Pienet kansat eivät voi säilyttää itsenäisyyttänsä, eikä sen säilyttäminen merkitse edistystä.

Tämän kieltävän kannan puolustukseksi voidaan esittää kaksi suurta näkökantaa: kansantieteellinen ja yhteiskunnallinen.

Kansantieteellinen näkökanta

Rotueroavaisuudet. Ensiksikin on merkittävä tosiasia, et-

tä jokainen kansa on ruumiillisessa sekä sielullisessa suhteessa myöskin luonnollisten vaikutelmien alainen. Jokaisen kansan ruumiilliset ja sielulliset erikoisominaisuudet ovat tuloksia ei ainoastaan valinneista yhteiskunnallisista vaikuttimista, mutta myöskin ympäröivän luonnon erikoisista ominaisuuksista ja vaikuttimista.

Luonnollisten vaikuttimien tuloksia ovat alkuperäiset rotuominaisuudet.

Historiallinen perintö, jolla tarkoitetaan ennen kaikkea yhteiskuntajärjestelmän vaikutusta ihmisiin, vaikuttaa voimakkaasti yksilöihin ja kansoihin, mutta se ei kykene sadoissakaan sukupolvissa kokonaan hävittämään niitä rotuominaisuuksia, joita voidaan sanoa luonnollisiksi.

Senpätähden toisillensa kaukaisten rotujen yhteensulattaminen käy tavattoman hitaasti ja kysymyksenalaista on, käykö se ollenkaan mahdolliseksi hyödyllisellä tavalla. Kaikissa tapauksissa tulee tietomme rotuominaisuuksien vastustamiskeinoista paljon laajeta ennenkuin voimme kaukaisten rotujen luonnollista yhteensulattamista ajatella mahdolliseksi edistyksen nimessä.

Yleensä ovat kokemukset osottaneet, että kaukaisten rotujen toisiinsa sekottaminen joko väkivaltaisilla tai sovinnollisilla keinoilla ei ole tuonut hyviä tuloksia. Kahden kaukaisten rodun risteyttäminen on usein antanut tulokseksi välimuotoja, jotka ovat puutteellisia joko ruumiin tai sielun ominaisuuksilta tai molemmilta.

Darwin väittääkin alkuperäisillä luonnollisilla eroavaisuuksilla ole-

van suuremman vaikutuksen luonteen muodostumisessa kuin esimerkiksi kasvatuksella.

Mutta kaikki nuo alkuperäiset luonnolliset eroavaisuudet ovat tietenkin perittyjä suvusta ja rodusta. Senpätähden kaikille yksilön luonteenominaisuuksille, joita ei voida selittää yksilöä tarkastamalla ja nykyisistä ulkopuolisista vaikuttimista johtuneiksi, löytyy selitys suvun ja rodun kehityshistoriasta.

Emme siis yritä väittää mitään mielivaltaista rotujen yhteensulattamista mahdolliseksi, emmekä venytä yhteensulattamisajatusta niin pitkälle, että niin kaukaiset rodut kuin esimerkiksi germaanilaiset ja mongolilaiset voitaisiin sulattaa yhteen edistyneen nimessä. — Tuonlainenkin yhteensulautuminen on kenties mahdollinen hyvin pitkien aikajaksojen kuluessa, kenties yhtä pitkien kuin on tarvittu eri rotujen nykyiselleen muodostumiseksi.

Mutta edelläsanotusta ei seuraa, että saman rodun kansoja ja kauan yhdessä eläneitä rotuja ei voitaisi lähentää ja sulattaa toisiinsa aivan luonnontieteellisessäkin ymmärryksessä ja etteikö sellainen lähentäminen ja sulattaminen olisi suorastaan eduksi, jos asiaa katsoo laajempien näkökantojen mukaan kuin jonkun kansan ahtaisten kansallistunteiden kannalta. Ja kansallistunteiden mukaan kysymykset käsitteleminen ei ole mitään muuta kuin kansallistunteista hyötyvien pikkuporvariin katsantokanta.

Kansan "puhtaana" säilymisestä johtuva vaara. Mikään kansa ei voi säilyttää vuosituhansia kansallishenkeään voimakkaana eikä erikoista kulturiaan ellei kansa säily puhtaana vieraasta verestä. Mutta vieraasta verestä puhtaana säilyminen

esimerkiksi tuhannen vuotta olisi jo sangen arveluttava asia kansan olemassaololle, jos nimittäin sellainen puhtaana säilyminen olisi mahdollinen käytännössä.

Taipumukset periytyvät ei ainoastaan satoja vaan tuhansiakin vuosia, eikä tämä periytyminen ole nopeasti poistettavissa millään nykyisin tunnettavista keinoista. Mutta jos näin on asia, kansan "puhtaana" säilyminen merkitsee luonnontieteellisessä ymmärryksessä pääasiallisesti samanlaisten taipumusten jatkuvaa periytymistä, joka taas vuorostaan merkitsee yksipuolisuutta ja kyllin pitkälle mentyään koko kansan elinvoiman häviämistä.

Tosiasia on, että nykyisissä kansoissa, vaikka ne eivät ole säilyneet läheskään puhtaina vieraasta verestä, on useita tärkeitä ominaisuuksia periytyneenä kansoilta, jotka ovat eläneet neljä ja viisi tuhatta vuotta sitte.

Ruumiillisten ja sielullisten ominaisuuksien periytyminen vuosituhansia ei sellaisenaan olisi pahinta, jos periytyvät ominaisuudet olisivat terveitä, mutta pahinta on se, että samanaikaiset sairaudet ominaisuudet periytyvät sitä voimakkaammin mitä puhtaana kansa säilyy vieraalta vereltä. Ja tämä samanaikainen sairaaloisten ominaisuuksien periytyminen tulee määrätyn ajan kuluttua parantumattomaksi kansallisviaksi, joka vie häviöön kansan, olkoonpa se alkujaan ollut kuinka voimakas tahansa.

Kansan vieraalta vereltä puhtaana säilyminen merkitsee lopullisesti samaa kuin suvusta naiminen, joka yleensä on tunnustettu vaikutuksiltaan tuhoavaksi.

Wedda-kansa, joka on naimut suvusta niin pitkälle kuin tiedetään,

on nyt häviämässä sukupuuttoon hedelmättömyyden tähden, vaikka siinä ei olekaan havaittavissa sellaisia periytymisseurauksia kuin heikkomielisyyttä ja idiottimaisuutta, jotka ovat tavallisia seurauksia sairaaloisten ominaisuuksien jatkuvasta periytymisestä ja myöskin hyvin usein sattuvia sairauksia kaukaisten rotujen toisiinsa sekaantumisesta.

Vieraalta vereltä säilyminen käy siis ajan pitkään hyvinkin vaaralliseksi itsensä "puhtaana" pysyvän kansan olemassaololle. Eikä tämä vaara ole ominainen ainoastaan jollekin raakalaisuuden tilassa olevalle Wedda-kansalle, päinvastoin se vaikuttaa sivistyskansoissa paljon nopeammin.

Kestävyyttänsä elämäntaistelussa saavat kauimmin säilyneet kansat kiittää juuri siitä, että ovat saaneet suoniinsa runsaammin vierasta verta. Hyvin arveluttavaa on, olisiko yksikään vanhoista kansoista säilynyt meidän päiviimme ellei ne olisi useampia kertoja "syntyneet uudestaan" vieraaseen vereen sekaantumisen kautta.

Kansojen seassa ihmeellisiä juutalaisia arvostellessa ollaan tavallisesti halukkaita väittämään, että he ovat säilyneet kaikenlaisissa ja aivan tavattomissakin oloissa juuri sentähden kun ovat säilyttäneet kansallisuutensa mahdollisimman puhtaana. Mutta sellainen tulkitseminen on perinpohjainen erehdys. Päinvastoin juutalaiset ovat säilyneet juuri sentähden kun heillä on ollut aivan ihmeellinen mukautumiskyky. Juutalaiset ovat sekaantuneet vieraaseen vereen niin paljon, että ovat menettäneet varsinaiset rotutuntomerkkinsä — heitä ei lasketa enää semmiläiseen rotuun.

Samoin on käynyt slaavilaisille.

Todellista slaavilaista rotutyyppeä ei ole enää olemassa.

Kansojen toisiinsa sekaantumisen olisi siis ei ainoastaan sallittavaa, vaan edistettävääkin.

Nykyisillä eurooppalaisilakain kansoilla on kuitenkin voimakas taipumus niinsanottuun "puhdasviivaiseen" jälkeläistymiseen, se on "rodun" kansallisesti puhtaana pitämiseen, joka luonnollisesti johtuu voimakkaista porvarilliskansallisista pyrkimyksistä. Ja niin järjettömältä kuin se tuntuukin, nämä "puhtaana" säilymispyrkimykset ovat voimakkaampia pienemmissä kansoissa.

Jokaista avioliittoa eri kansoihin kuuluvien yksilöiden kesken pidetään melkein pä onnettomuutena.

Raakalaisuuden aikoina ja myöskin vanhoissa sivistysyhteiskunnissa luonnollinen valintavapaus ainakin miehellä oli yleensä suurempi kuin se on nykyään. Ja luonnollinen valintavapaus huutaa "sopi v a m m a t t o i s i l l e e n !" Mutta kansallisen puhdasverisyyden harrastus huutaa, "kansalaiset toisilleen!" johon tulee lisäksi luokka-asemasta johtuvat rajoitukset ja pakoitukset.

Sikäli kuin kansallistunteet kehittyvät puhdasverisyyssuuntaan, joutuvat kansat kansallishengen ja tapojen ja vieläpä lakienkin orjiksi ja luonnollinen valintavapaus tulee yhä enemmän syrjäytetyksi.

Luonnollinen rakkauts, yhteiskunnallisista ehdoista ja kansallistunteista riippumaton sukupuolinen vetovoima, joka olisi välttämätön terveessä suvunjatkamisessa, tulee sitä harvinaisemmaksi, mitä enemmän kansat sulkeutuvat itseensä. Mitä puhtaammaksi joku kansa pääsee vieraista verisekoituksista sen vähemmän sen kansan erisukupuolet tuntevat luonnollista rakkautta toisiinsa koh-

taan. Luonnollinen rakkaus etsii määrätynlaisia vastakohtaisuuksia eikä suinkaan samanlaisuuksia. Mutta mitä pitemmälle kansallinen puhdasverisyys säilyy sen suuremmassa määrin saman kansan yksilöt tulevat samanlaisiksi ja luonnollinen vetovoima surkastuu, vaikkakaan ehdotonta luonteen samanlaisuutta ei voida saavuttaa.

Tämä samanlaistuminen käy luonnollisesti sitä nopeammin mitä pienempi kansa on.

Yhteensulautumisen hyöty ja mahdollisuudet. Morganin ja monien muiden tutkijoiden saama tulos on, että sopiva sekoitus tuottaa voimakkaampia rotuja. Nykyisten eurooppalaisten kansojen yhteensulautumisesta ei voisi olla tuloksena mikään muu kuin sopivampi kansa.

Nykyään tunnetaan jo kaikki päätyypit sivistyskansojen jäsenistä, ja myöskin ylimalkaan tiedetään missä kansoissa mikin tyyppi esiintyy lukuisampana ja tavallisimpana.

Luonnetyyppejä on nykyisen jaoittelun mukaan kahdeksan, joista toiset olisivat toivottuja ja hankkimisen arvoisia, toiset sitä vastoin saisivat hävitä kehityksen kulussa.

Toivottujen luonteiden saamisesta periytyminen, risteytyminen ja yhteensulautuminen näyttelevät suurta osaa.

Eikähän ole yksinomaan kysymys luonteen kehittämisestä, vaan myöskin elimistön kehittämisestä, sillä luonne on kiinteässä yhteydessä elimistön kehittymisen kanssa.

Ruumistyyppit taas ovat selvemmin havaittavissa kuin luonnetyypit, ja melkein kuka tahansa voi päästä selville siitä, mitkä ruumistyyppit olisivat toivottavia yleisiksi mitkä ei.

Fyysiset ominaisuudet ovatkin helpompia periytymään kuin "henkiset" ominaisuudet, ja se on lopullisesti onnellinen asiantila, sillä henkinen alamittaisuus on voitettavissa, jos ruumiillinen terveys on olemassa.

Henkisesti korkealla ja ruumiillisesti heikommalla asteella olevan (ei sairaan) kansan ja henkisesti heikomman mutta ruumiillisesti voimakkaamman kansan yhteensulattamisella voitaisiin saada aivan loistava keskinkertainen kehityso pillinen tulos luonnontieteellisessä suhteessa.

Eurooppalaisten yhteiskuntien taloudellinen kehitys onkin saattanut eurooppalaiset kansat keskenänsä niin läheisiin kosketuksiin, että ehdottomasti "suoraviivainen" jälkeläistyminen ei ole päässyt yksinvaltiaaksi. Kansojen jokapäiväinen taloudellinen kanssakäyminen on toki saanut kansallistunteista ja vaistoista johtuvia rajoja poistettua senverran, että vieraseen vereen sekaantumista tapahtuu enemmän tai vähemmän jokaisen kansan taholta. Ja sellaisissa kansoissa, kuin Yhdysvaltain, sulautuminen käy jo nyt kuin itsensä. Ja tulos ei ole suinkaan moitittava.

Jos kansojen yhteensulautumisesta ei ole osotettavissa sen huonompia seurauksia kuin Yhdysvaltain kansa, silloin ei ole mitään syytä puhua kansojen yhteensulattamista vastaan, eikä erityisesti kiivailla pienten kansojen olemassaolon puolesta. Kaikki ne ruumiilliset ja henkiset puutteellisuudet, mitä Yhdysvaltain kansalla lieneekin, esiintyvät puhtaimpanakin säilyneellä kansalla, useimmilla vielä räikeämpinäkin kuin Yhdysvaltain kansalla.

Kansantieteelliseltä kannalta katsoen kansojen itseensä sulkeutu-

mista ja sen kautta "puhtaana" kansana säilymistä on pidettävä todellisena onnettomuutena eikä minään edistyksen merkinä.

Yhteiskunnallinen näkökanta

Jos toteutuisivat sellaiset ennustelut, että nykyisen sodan jälkeen Euroopan kartta muodostuisi kansallisuuksien mukaan, se olisi surullinen asiointi, enimmänsä surullinen niille, jotka ovat pitäneet kansojen veljeydestä ja kansojen korkealle sivistysasteelle pääsemistä elämänsä työn tarkoituksena. Sellainen tilanne toisi aivan lähitulevaisuudessa monia surullisia seurauksia, eikä vähääkään edistäisi maailmanrauhaa, päinvastoin se tilanne sellaisenaan olisi uusi voimakas syy tulevaisuuden sodalle.

Jos yhteiskunnallisessa kehityksessämme yleensä on mitään vallosta puolia, niistä kieltämättä on yksi kansojen toisiinsa sekaantuneisuus, jonka kapitalistinen tavaratuo- tonta on saanut aikaan vastoin kansallisia pyrkimyksiä. Kaikki palaaminen kansallisrajoihin on yhteiskunnallisesti pitkä taka-askel siitä vähäisestä edistyksestä, jonka olemme saavuttaneet.

Yhteiskunnallisen edistyksen näkökannalta katsoen, kansojen ei tule pyrkiä kansallisuutensa ja erikoisen kansalliskulttuurin säilyttämiseen, vaan yhteiskuntansa laajentamiseen ja kehittämiseen. Sillä kansan säilyminen ja "puhtaaksi" kansallisuudeksi kehittäminen ei ole tarpeellinen eikä välttämätön miltään näkökannalta katsoen, mutta yhteiskunnan laajentaminen ja kehittäminen sensijaan on välttämätön kaikilta näkökannoilta katsoen.

Olkoonpa kansallispyrkimykset kuinka voimakkaat tahansa ja erikoinen kansalliskulttuuri kuinka

korkea hyvänsä pienet kansat eivät voi säilyä puhtaina kansoina, ellei palata johonkin jo taakse jääneeseen yhteiskuntamuotoon.

Taloudelliset yhdistäjät. Jos pidämme totena, että tavaroiden liikkumisalue ei supistu vaan yhä laajenee, sittekin kun kapitalismi on aikansa elänyt, niin kansojen keskinäinen kanssakäyminen lisääntyy päivä päivältä ja se merkitsee yhä lujempia yhteiskunnallisia siteitä kansojen kesken ja samalla todellisesti yhteenkuuluvan yhteiskunnan laajenemista.

Taloudellisen elämän kehittyminen kokonaisia maanosia yhtenäisenä tuotanto- ja jakoalueena käsitteväksi ja sen pääkohdissaan samanaistuminen kymmenien kansojen keskuudessa särkee yhden kansallisen raja-aidan kerrallaan ja syöksee kansat toistensa "syliin" ja yhteen sulautuminen ja yhteiskunnan laajentuminen edistyvät.

Kaikki keinot sellaisen yhteiskunnallisen laajentumisen jaksojen yhteenkuuluvaisuuden estämiseksi merkitsevät vain luonnollisen yhteiskunnallisen taloudellisen kehityksen väkivaltaista jarruttamista ja synnyttävät selkkauksia kansojen kesken.

Europassa on yli kolmekymmentä pikkuvaltiota, joista osa on muodostunut useammista kansoista osa samoista kansoista. Niillä kaikilla on ainakin nimellisesti oma valtiomuotonsa ja hallituksensa.

Kuinka paljon säästävämpää taloudellisesti olisikaan, jos nuo valtiomuodot ja rajat tulleet ja monine muine vaikeuksineen kerta kaikkiaan rikotaisiin parin kolmen, tai vielä parempi, yhden ainoan suuren yhteiskunnan muodostamisen hyväksi.

Taloudellisten voimien kehittäminen yleensä kärsii kansallisrajoista ja kansallisista itsehallin-

noista. Tarvitsee vain huomautta kuinka Suomen suunnattomia vesivoimia on kauan suojeltu kansallisuusomaismuksina, jotka kuitenkin eivät hyödyttäneet omaakaan kansaa, kun kansalliskapitalismi ei kyennyt niitä käyttämään ja vieraille niitä oltiin kovin vastahakoisia antamaan.

Mitä useampia itsehallintoja, mitä useammanlaatuista lakeja, sen enemmän vaikeuksia taloudellisten voimien kehittymistä ehkäisemässä — sittekin kun yksityisomistus tulee poistetuksi.

Mitä laajempi valtio, sen paremmat mahdollisuudet taloudellisten voimien kehittymiselle. Euroopan laajuisen valtion muodostaminen olisi taloudellinen voitto, jota merkitemään miljardit ovat mitättömiä summia.

Muodostaa yhteiskunta valtiollisella puolellaankin tavaroiden tarve- ja liikunta-alueiden mukaan merkitsee käytännössä muunmuassa myöskin sitä, että kallioilla ei yritetä kasvattaa viljaa eikä teollisuutta harjoittaa siellä, missä käyttövoimat tulevat mahdollisimman kalliiksi, kuten nykyisissä kansallisvaltioissa usein on laita.

Valtiollisen yhdistymisen tarve ja pakko. Euroopan pikkuvallioissa on asukkaita yhteensä noin 95 miljoonaa. Tuota määrää voitaisiin pitää korkeintaan välttävänä yhden nykyaikaisista taloudellista elämää vastaavan valtion väkilukuna.

Sitä vastaan seitsemällä suurvalalla on asukkaita lähelle neljäsataa miljoonaa.

Valtiollisten näkökantojen mukaan ei tunnu todennäköiseltä, että Euroopan suurvallat antavat noille monille pikkuvallioille pitkältä itsenäisyyttä, vaikkapa tämän sodan yhteydessä ei vielä useimpien pikkukansojen itsenäisyys menisi-

kään. Nytkin monien pikkuvalltojen itsenäisyys on vain nimellinen, ja selvää on, että niiden itsehallinto tulee lähimmässä tulevaisuudessa entisestäänkin supistumaan. Eroitus on vain siinä, että jos nykyinen sota ei riistä pikkuvalltojen itsenäisyyttä tuo itsenäisyys tulee olemaan jatkuvana rettelöimisen aiheena. Sillä jos pidetään oikeudenmukaisena pienien kansojen itsenäistä kehittymistä, niin sitä oikeudenmukaisempaa on pidettävä suurien kansojen kehitystä. Mutta kehittymisen yksi oleellinen ominaisuus on laajeneminen, vaikka ei siihen sisältyisi anastustakaan.

Suurin piirtein asiaa katsellen pienien kansojen itsehallinto-oikeudet ovat mitä epäjohtonmukaisimpia ja turmiollisimpia haaveita, jos itsehallinnolla tarkoitetaan mitään muuta kuin rajoitettua määräämisvaltaa paikallista laatua olevissa asioissa, laajan kunnallishallinnon tapaista itsehallintoa. Ei edes sentapainen itsehallinto kuin Yhdysvaltain erivaltioilla on, ole mikään tulevaisuudelle suositeltava itsehallintoihanne. Onhan hyvinkin hyvästi tunnettua mitä hankaluuksia ja yhteiskuntaelämään suorastaan taannuttavasti vaikuttavia seurauksia Yhdysvaltain valtioiden itsehallinto on tuottanut useissa tapauksissa. Useilla valtioilla on tärkeissäkin asioissa vanhoillisempia lakeja kuin liittovaltioilla — joskin päinvastaisiakin esimerkkejä on olemassa.

Mitä pitemmälle yhteiskunta tulee taloudellisessa kehityksessään, mitä paremmiksi kehittyvät kuluneuvot, jotka nopeasti siirtävät ihmisiä ja tavaroita maan laidasta toiseen, mitä suurempi kanssakäymisen työvoiman ja työntuotteiden tarjoamisessa tulee vallitsevaksi, sitä rajoitetummaksi ja tarkemmin määritellyksi täytyy liittoutunei-

den kansojen tai valtioiden itsehallinto-oikeus tulla, jollei itsehallinnosta haluta saada rettelöimisen aiheutta muuten elimellisesti yhteenkuuluvalla yhteiskunnalle.

Europan valtiollinen vahvistuminen kansojen yhteensulautumisen ja taloudellisen ja poliittisen yhteenliittymisen kautta olisi tuiki tarpeellinen tilanne, joka pitäisi saavuttaa mahdollisimman pian itsensä eurooppalaisten turvallisuuden vuoksi. Sillä nykyinen sota ei tule olemaan viimeinen suuri sota, jos eurooppalaiset eivät vahvistu valtiollisesti sellaiseksi, että erikoiset kansallispyyteet eivät määrää kerrassaan mitään tärkeämpää Europan asioissa. Mutta eurooppalainen enempi kuin mikään muukaan sivistys ei voi kestää samalla vuosisadalla useampaa sellaista sotaa kuin nykyinen on taantumatta vuosisadaksi.

Mutta jos Europan monet kansallisuudet eivät kykene yhteensulautumaan ja vahvistamaan valtiollista asemaansa, tulee olemaan vielä suurempi ja hävittävämpi sota kuin on nykyinen. Se tulee olemaan todellinen rotusota, ja se voi tulla huolimatta siitä, vaikka luokkavallankumous sitä ennen pyyhkäisisi Euroopasta kapitalismin, mutta kansalliset erikoispyrkimykset kansallisine valtioineen säilyisivät.

Siinä sodassa, jos Euroopa ei osaa sitä välttää, tulee yhdellä puolella olemaan yhdeksi jättiläiskansaksi kokoontunut mongolilainen rotu ja toisella puolella kymmeniksi keskenään löysästi yhtyneiksi ja mitä erilaisempia tarkoituksia ajaviksi kansoiksi jakaantunut indogermaanilainen rotu.

Monet tekevät sangen mielellään naurunalaiseksi "keltasen vaaran"; se muka on ollut ja mennyttä. Mutta tämä vaara on itseasiassa

paljon todellisempi kuin nykyisen sodan mahdollisuus oli ennen sodan alkamista; eikä tätä vaaraa ole kukaan sosialistinenkaan auktoriteetti pitänyt naurunalaisena.

Kiinalla on tänäpäivänä kansa, mutta sillä ei ole nykyaikaista yhteiskuntaa ja valtiota. Eurooppalaisilla kansoilla taas on yhteiskunta, johon luokkavallankumouksen perästä voi kehittyä mahtava valtiomuoto, mutta Euroopalla ei ole vielä Euroopan kansaa, vaan kymmeniä erinimisiä kansoja eri harastuksineen.

Jos Euroopan kansat "puhdistavat" kansallisuuksiansa, eristämällä niitä entistäänkin enemmän, niin kauan kunnes Kiina saa nykyaikaisen yhteiskunta- ja valtiomuodon, silloin tuo viideksi sadaksi miljoonaksi paisunut kansa tulee eurooppalaisille osottamaan, mitä merkittävät pienien kansojen jatkuvasti hupsut kansallispyyteet.

Ja tätä vaaraa vastaan ei ole olemassa mitään varmaa varokeinoa muussa kuin Euroopan kansojen yhtenäisyydessä kansojen yhteiskunnallisen ja valtiollisen yhteenliittymisen kautta.

Tätä vaaraa Euroopan kansat eivät voi välttää asestantumalla kukin hampaisiin saakka, eikä sen vaaran torjumiseksi ole tarpeellista kansoja rasittava militarismi, mutta sen torjumiseksi on välttämätöntä paljon laajempi ja mahtavampi yhteiskunta kuin mitä Euroopassa kyetään saamaan kansallisrajoja silmälläpitäen. Euroopan yhteenliittyminen on todellisuudessa suurempi voima kuin sen seisova sotaväki ja hirvittävät sotavastukset, joihin sen jokainen kansallinen valtio on pyrkinyt.

Johtopäätöksiä

Edelläsanotusta johtuu seuraavia johtopäätöksiä:

Pienet kansat, olkootpa olleet rotuopillisesti kuinka puhtaita tahansa ja olkoonpa niiden erikoiskulturi mikä hyvänsä, herätköönpä niissä kansalliskiihko vielä kerran kuinka voimakkaana tahansa, ne eivät voi enää säilyä puhtaina kansoina eivätkä muodostaa yhteiskuntaa ja valtiota kansallisuuden pohjalle.

Mutta suuret yhteiskunnat voivat säilyä ja kehittyä, olkootpa ne koottuja vaikka kuinka monista saman rodun tai toisillensa läheisten rotujen kansoista. Ja ne säilyvät ja kehittyvät sitä paremmin mitä voimakkaammin eri kansat sulautuvat luonnollisesti yhteen ja liittyvät yhteen taloudellisesti ja valtiollisesti.

Tietäneehän ainakin hyvin usca, että nykyistä valtiota ei ole luoneet puhtaasti kansalliset pyskimykset, vaan yhteiset yhteiskunnalliset edut, joiden ympärille määrätty ihmisjoukot ovat ryhmittyneet. Sen vaikeampaa on tulevaisuudessa rakentaa valtiota puhtaasti kansallisten harrastusten pohjalle. Tulevaisuudenkin valtiot voidaan rakentaa vain oikeita rajoja silmälläpitäen. Ja nämä oikeat rajat ovat etsittävä tavarain liikunnosta, eikä suinkaan kielestä, kansallista-voista ja laeista.

Europassa ei voida muodostaa rotuvaltioitakaan vaikka sellaisia-kin haluttaisiin.

Jos Euroopassa nykyisen sodan tuloksena ryhdyttäisiin muodostamaan rotuvaltioita tulos nykyisten rotutuntomerkkien (ruumiillisten) mukaan olisi seuraava:

Yksi valtio muodostuisi pääasiallisesti skandinaviaalaisista, suomalaisista, isovenäläisistä, pohjois-saksalaisista, pohjoisranskalaisista, pohjoishollantilaisista ja eng-

lantilaisista. Toinen valtio muodostuisi sveitsiläisistä, tyrolilaisista, sloveeneista, eteläbajjerilaisista, kroateista, rumaniaalaisista y. m. Kolmas valtio muodostuisi espanjalaisista, portugallilaisista, eteläranskalaisista, italialaisista ja kreikkalaisista.

Mutta kuinka järjetön olisikaan Euroopan kartta, jos valtioiden rajoja ryhdyttäisiin tuolla tavalla vetämään. Senpätähden sellaiset jokapäiväiset puheet, kuin Euroopan jakaminen "slaavilaisen rodun" ja "germaaniilaisen rodun" kesken ovat kaikkea todellista pohjaa vailla.

Sensijaan Euroopan Yhdysvallat olisi rotusyistä paljon helpompi toteuttaa kuin edelläsanoitut rotuvaltiot. Ja eri maissa olevan taloudellisen kehityksen erilaisuudesta johtuvat syyt poistuisivat muuttamien vuosien kuluessa, jos Euroopan kansat pyrkisivät Euroopan Yhdysvaltoihin eikä kansallisiin valtioihin.

Euroopan Yhdysvallat ei suinkaan olisi mikään liian aikainen unelma, päinvastoin, olisi aivan johdonmukaista että ainakin pienemmät kansat pyrkisivät siihen kaikella voimallansa, mutta todennäköistä on, että kapitalismin vallitessa Euroopan Yhdysvaltoja ei synny.

Työväenluokan valtaan noustua Euroopan Yhdysvaltojen muodostaminen sensijaan voi olla hyvin-kin nopeasti toteutettu.

Mitään lohdutusta kansana säilymisestä ja kehittymisestä ei voida rehellisinä ollen Euroopan pienille kansoille antaa. Paras lohdutus, mikä voidaan antaa ja mikä on totta, on, kehoittaa pieniä kansoja pyrkimään mahdollisimman nopeasti sosialismiin ja sen kautta Euroopan Yhdysvaltoihin.